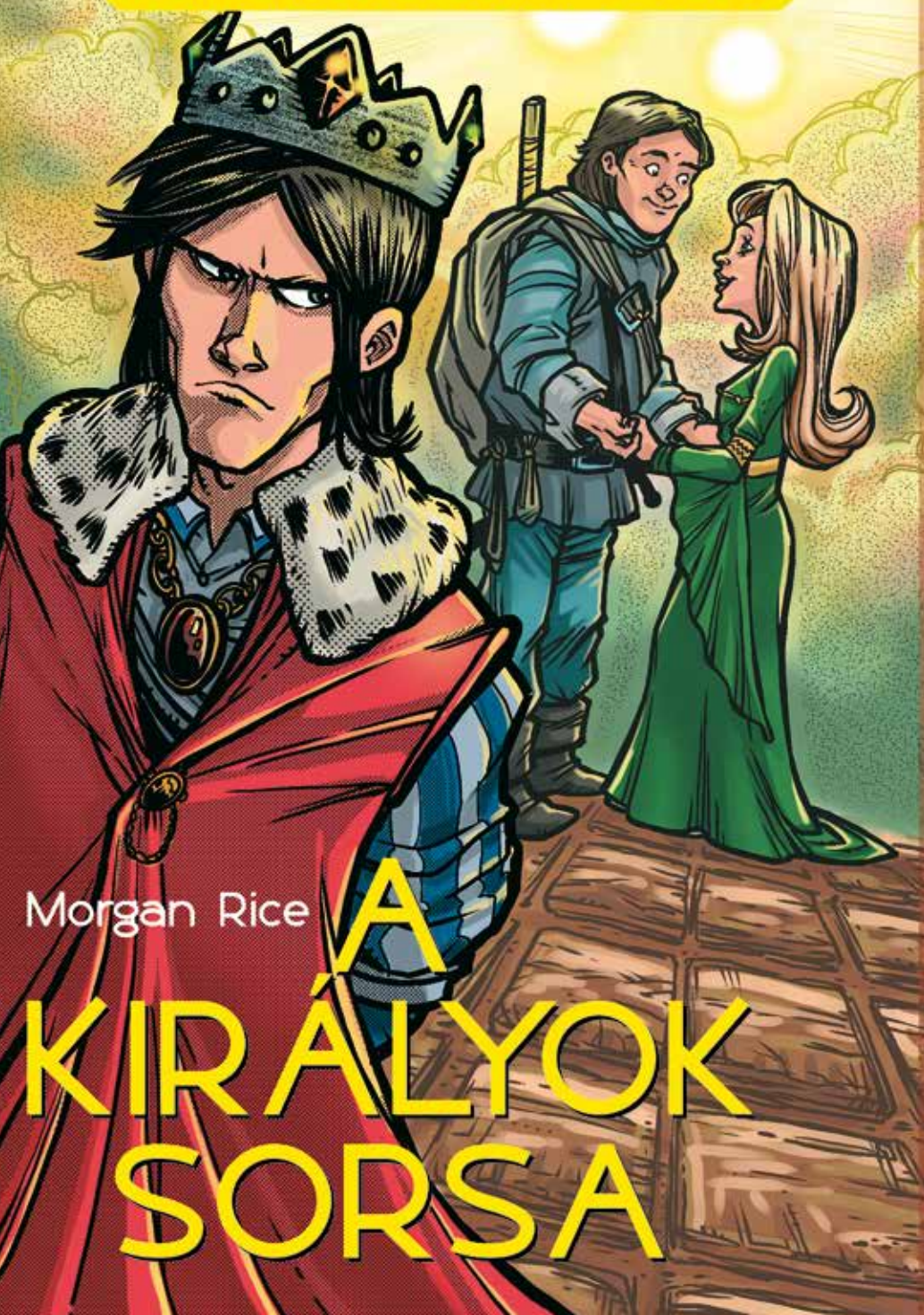

A VARÁZSLÓ GYÜRÜJE 2. KÖTET

Morgan Rice

A KIRÁLYOK SORSA

A királyok sorsa folytatja Thor kalandos útját a férfivá és harcoszá válás felé, ahogy egyre többet tud meg arról, ki is ő, és milyen erőkkel rendelkezik.

Miután elmenekül a börtönből, Thor elszörnyedve értesül a MacGil király elleni újabb merényletről. Az uralkodó halála után a királyságban kitör a zűrzavar. Miközben mindenki a trónért verseng, tombol a családi dráma, a belviszály, a becsvágy, az irigység, az erőszak és az árulás. Trónörököst kell választani MacGil gyermekei közül, és valaki ismét megpróbálhatja kézbe venni a dinasztia ősi kardját, hatalmuk forrását. De minden a feje tetejére áll: előkerül a gyilkos fegyver, és a merénylő nyaka körül szorul a hurok. Közben MacGiléket a McCloudok is fenyegetik, akik ismét támadni készülnek a Gyűrűn belülről. Thor igyekszik ismét meghódítani Gwendolyn szívét, de talán nem lesz rá ideje: parancsot kap, hogy csomagoljon, és bajtársaival együtt készüljön fel a százpróbára, száz pokoli, kimerítő napra, amelyen minden légiósnak át kell esnie. De vajon mi vár rá itt?

MORGAN RICE kevés dolgot árul el magáról. Annyit biztosan tudhatunk róla, hogy szenvedélye az írás. Ő a szerzője több tizenéveseknek szóló bestsellersorozatnak. Számos író volt rá ihlető hatással, köztük Suzanne Collins és Stephenie Meyer. Morgan New Yorkban él.

A Varázsló gyűrűje című sorozatát már tíz nyelvre lefordították. Az eposzi méretű fantasy-sorozat jelenleg tizenkét kötetből áll.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.morganricebooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„A legcsodálatosabb kaland volt, amit valaha átéltem olvasás közben.”

Ádám

„Ez a könyv még izgalmasabb, mint az előző, alig várom, hogy a következő részt is elolvassam.”

Karen

„Sok-sok veszéllyel kell szembenéznie Thornak, szerencséire elég elszánt, és mindig akad, aki segít neki.”

Dávid

„Nekem Thorgrin állatai tetszenek legjobban, a cuki párduc, és a szép sólyom!”

Mary

„Nagyon szuper könyv, tele van sok harccal és izgalommal.”

Jack

„Mindig elképzelem, milyen szép lehet egy kastélyban élni, szeretem ezeket a helyeket.”

Anna

Morgan Rice

A KIRÁLYOK SORSA

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

MacGil király teljesen részegen botladozott be a hálósobájába, forgott vele a világ, hasogatott a feje az éjszakai mulatozástól. Egy nő, akinek még a nevét sem tudta, hozzásimult, átkarolta a derekát. A blúza félig lecsúszott, kacagva vezette a királyt az ágy felé. Két szolga becsukta mögöttük az ajtót, majd diszkréten eloldalogtak.

MacGil nem tudta, hogy a királyné hol van, és ezen az éjszakán végképp nem is érdekelte. Feleségével manapság ritkán aludtak egy ágyban: az asszony gyakran vonult vissza saját, külön hálósobájába, főleg az ünnepségek estén, ha túl hosszúra nyúlt a vacsora. Tisztában volt férje kilengéseivel, de úgy tűnt, nem zavartatja magát miattuk. Elvégre férje volt a felséges úr, és a MacGil királyok mindig is önkényesen uralkodtak.

Ám ahogy MacGil az ágy felé tántorgott, a szoba túl hevesen forgott vele, és egyszeriben kibontakozott az ismeretlen nő öleléséből. Elment a kedve az egésztől.

– Tűnj innen! – parancsolt a nőre, miközben eltaszította magától.

A nő csak állt ott, döbbenten és sértetten, majd kinyílt az ajtó, visszatértek a szolgák, közrefogták, s kivezették a

helyiségből. Tiltakozott, ám hangja elhalt, amint becsukódott mögötte a szoba ajtaja.

MacGil leült az ágy szélére, kezébe temette az arcát, próbált a fejfájása elmulasztására koncentrálni. Szokatlannak vélte, hogy ilyen korán megfájdult a feje, hiszen még a részegsége sem múlt el, ám a mai este semmilyen szempontból nem volt szokványos. Pillanatok alatt megváltozott minden. Pedig a lakoma remekül indult; MacGil épp nekilátott az isteni húsnak és erős bornak, amikor az a fiúcska, Thor, felbukkant, és addig nem nyugodott, amíg mindent tönkre nem tett. Először is megzavarta a lakomát, aztán az ostoba álmával hozakodott elő; végül volt mersze kivenni a kelyhet az uralkodó kezéből.

Erre odajött az a kutya, és lefetyelt a borból, hogy aztán döglötten essen össze, mindenki szeme láttára. MacGilt szörnyen megrázta a dolog. Kalapácsként sújtott le rá a felismerés: valaki meg akarta mérgezni. Az életére tört. Alig bírta felfogni. Az illető kicselezte MacGil testőreit, a bor- és ételkóstolóit. Az uralkodó hajsza híján meghalt, és ebbe még mindig beleborzongott.

Felidézte, ahogy az örök elhurcolták Thort a börtönbe, és ismét azon tűnődött, vajon helyes volt-e ezt parancsolnia. Egyfelől persze a fiú csakis azért tudhatta, hogy a kehelybe mérget került, mert maga tette bele, vagy legalábbis valahogy bűnrészes volt a merényletben. Másfelől viszont MacGil tudta, hogy Thornak komoly, rejtélyes – túlságosan is rejtélyes – ereje van, így talán igazat mondott: talán tényleg megálmodta ezt az egészet. Thor talán tényleg

megmentette az életét, s MacGil talán az egyetlen igazán hűséges alattvalóját vetette tömlöcbe.

Ettől a gondolattól még jobban hasogatott a feje, ahogy az ágy szélén üldögélve dörgölte ráncokkal túlságosan is barázdált homlokát, és próbálta végiggondolni ezt az egészet. Azonban túl sokat ivott, túl homályos lett az elméje, és úgy összekavarodtak a gondolatai, hogy képtelen volt dűlőre jutni a helyzettel. Túl nagy volt a hőség idebent ezen a fülledt, nyári éjszakán, ráadásul MacGil már amúgy is kimelegedett a mértéktelen evéstől meg ivászatától, és érezte, hogy folyik róla a veríték.

A vállához nyúlt, ledobta a palástját, aztán levette az ingét is, csak az alsóingét hagyta magán. Letörölgette az izzadságot a homlokáról, majd a szakálláról. Előrehajolt, és lerángatta nagy, súlyos csizmáját, begörbítette a lábujjait, amint levegő érte őket. Aztán csak ült az ágyon, lihegett, igyekezett összeszedni magát a megerőltetés után. Jól megtömte ma a hasát, és az csikarni kezdett. Hátradőlt, felhúzta a lábát az ágyra, fejét a párnáján nyugtatta. Felsőhajtott, szemét az áttetsző baldachinon át a mennyezetre szegezte, és arra összpontosított, hogy végre ne forogjon vele a szoba.

Ki akarhat megölni? – tűnődött ismét. Fiaként szerette Thort, és a lelke mélyén érezte, hogy nem lehet ő a bűnös. Gondolkodott, hogy ki és milyen indítékkal törhetett az életére – s ami a legfontosabb, vajon próbálkozik-e majd újra. Tényleg biztonságban van? Vagy Argon jóslatai igaznak bizonyulnak?

MacGilnek elnehezült a szemhéja, miközben az az érzése támadt, hogy a válasz már-már körvonalazódik az elméjében. Ha csak egy kicsit józanabb lenne, talán ki tudná okoskodni. Ám kénytelen lesz megvárni a napfelkeltét, hogy magához hívassa a tanácsadóit, és vizsgálatot rendeljen el. Már nem az a kérdés járt a fejében, ki akarhatta megölni – hanem az, hogy ki *nem* akarná a halálát. Tele volt az udvara olyanokkal, akiknek a trónjára fáj a foguk. Becsvágyó tábornokok, mesterkedő tanácsstagok, hataloméhes nemesek és lordok, kémek, régi riválisok, orgyilkosok a McCloudok királyságából... netán a Vadonból. Esetleg még annál is közelebből.

MacGil alig bírta nyitva tartani a szemét, kis híján álomba szenderült; ám észrevett valamit, ami ébren tartotta. Mozgásra lett figyelmes, és amikor arrafelé nézett, látta, hogy a szolgálai eltűntek. Értetlenül pislogott. A szolgák sosem hagyták magára. Sőt, nem is emlékezett, mikor volt legutóbb egymagában, teljesen egyedül ebben a helyiségben. Nem rémlett neki, hogy azt parancsolta volna a szolgáknak, távozzanak. És ami még különösebb: az ajtó tárva-nyitva állt.

Ebben a pillanatban MacGil valami neszt hallott a szoba túlsó feléből, és gyorsan odanézett. A fal mentén, a fáklyák fényében egy lopakodó alak bontakozott ki a sötétből: egy magas, vékony férfi fekete köpenyben, amelynek csuklyája eltakarta az arcát. MacGil sűrűn pislogott, gyanította, hogy talán képzelődik. Első ránézésre biztos volt benne, hogy rosszul látta, és csupán az árnyék, a fáklyák reszkető fénye tréfálta meg.

Ám egy pillanattal később az alak jó néhány lépéssel közelebb tűnt fel, az ágy felé tartott. MacGil a szemét meregette a halvány világításban, igyekezett kivenni, hogy ki lehet az alak; ösztönösen elkezdett felülni, és vén harcos lévén a derekához kapott, hogy előrántsa a kardját vagy legalább egy tört. Azonban az imént vetkőzött le, így egyetlen fegyvere sem volt kéznél. Védtelenül ült az ágyon.

Az alak most már gyorsan mozgott, akár egy kígyó az éjszakában, egyre közeledett, és ahogy MacGil felült, megpillantotta az arcát. Még mindig forgott vele a szoba, és részszege megakadályozta, hogy tisztán felfogja a látottakat, ám megesküdtött volna, hogy a fia arca tárult elé.

Gareth?

MacGil szíve elszorult, egyszeriben elöntötte a pánik, miközben próbált rájönni, mit keres itt a fia, mégis miért állítana be ide szó nélkül, éjnek éjadján.

– Fiam? – szólalt meg.

Meglátta a gyilkos szándékot a csuklyás alak szemében, és ez a pillantás mindent elárult. MacGil menten kiugrott az ágyból.

Az alak azonban sebesebb volt. A királyra vetette magát, és mielőtt MacGil feltarthatta volna a karját védekezésül, fém csillant a fáklyafényben, egy penge szelte át a levegőt, sebesen, megállíthatatlanul gyorsan... s az uralkodó szívébe dőött.

MacGil felkiáltott, a kín olyan átható, gyötrő ordítása tört fel belőle, hogy meglepte a saját hangja. Csatakiáltás volt, olyan, amelyet már túl sokszor hallott életében. Egy halálos sebet kapott harcos üvöltése.

MacGil érezte, hogy a hideg fém a bordái közé ékelődik, áthatol az izmain, a vérében fürdik, aztán egyre mélyebbre dőf, mintha meg sem akarna állni. Sosem hitte volna, hogy lehet ilyen heves fájdalmat érezni. Felhördült, és meleg, sós vér öntötte el a száját, egyre nehezebben kapott levegőt. Minden erejét összeszedve felnézett, egyenesen a csuklya alatti arcra. Meglepetten látta, hogy tévedett. Mégsem a fia arca volt. Valaki más támadt rá. Valaki, akit felismert. Nem jutott eszébe, ki az, de olyasvalaki volt, aki a bizalmába férközött. Valaki, aki hasonlított a fiára.

Teljesen összezavarodva próbálta felidézni az archoz kapcsolódó nevet.

Ahogy az alak föléje hajolt, kezében a késsel, MacGilnek valahogy sikerült felemelnie a kezét, és meglöknie a férfi vállát, így próbálva szembeszállni vele. Érezte, hogy feltör belőle a régi harcos ereje. Megérezte az őseitől örökölt erőt, érezte legbenső kitartását, ami királlyá tette, ami miatt sosem adta fel. Egyetlen óriási lökéssel, teljes erejét latba vetve, sikerült hátrébb taszítania az orgyilkost.

A férfi vékonyabb és gyengébb volt, mint MacGil hitte, botladozva hátrált el, kis híján elesett a saját lábában. A királynak sikerült talpra állnia, hatalmas erőfeszítéssel a mellkasához nyúlt, és kihúzta belőle a kést. Áthajította a szobán, a fegyver nagyot csendült a kőpadlón, végigcsúszott rajta, majd nekicsapódott a túlsó falnak.

A támadó csuklyája hátraesett, lehullott a vállára. A férfi kiegyenesedett, és a félelemtől tágra nyílt szemmel bámulta a feléje induló MacGilt. Sarkon fordult, átrohant

a szobán, csak annyi időre állt meg, hogy felkapja a tört a földről, majd kirentott az ajtón.

MacGil a nyomába eredt volna, ám a férfi túl gyorsan menekült, ráadásul a királyon egyszeriben úrrá lett a mellkasába hasító fájdalom. Elgyengült.

Csak állt ott, egyedül a szobában, és lenézett a mellkasából dőlő vérré, amely vörösre festette felfelé tartott tenyerét. Térdre esett.

Érezte, hogy lehűl a teste, hátradőlt, és próbált segítségért kiáltani.

– Őrség... – szólt halk hangja.

Mély levegőt vett, és embertelen fájdalom árán sikerült felzengetnie mély hangját. Az egykori király hangját.

– ŐRSÉG! – üvöltötte.

Lépteket hallott valamelyik távoli folyosóról, lassan közeledtek. Hallotta, hogy kinyílik egy messzi ajtó, érzékelte, hogy az örök közelednek hozzá. De ismét forogni kezdett vele a világ, és ezúttal nem a részegségtől.

Az utolsó szeme elé táruló látvány a hideg kőpadló volt, amint rohamosan közeledett felé.

MÁSODIK FEJEZET

Thor megragadta az előtte lévő vastag faajtó vasból készült kopogtatóját, és teljes erejéből maga felé húzta. Az ajtó lassan, nyikorogva nyílt ki, és a fiú előtt feltárult a király hálószobája. Bement a helyiségbe, de libabőrös lett, amint átlépett a küszöbön. Sűrű sötétséget érzékelt odabent, ködként ülte meg a helyiséget.

Thor egyre beljebb ment a szobában, hallotta a fal mentén lobogó fáklyák sercegését, miközben a padlón heverő, görnyedt test felé haladt. Már megérezte, hogy a király az, hogy meggyilkolták... hogy ő, Thor, elkészt. Nem értette, hol lehetnek az örök, miért nem siet senki az uralkodó megmentésére.

Thor lába elgyengült, ahogy megtette az utolsó lépéseket a holttest felé; letérdelt a köré, megragadta a máris kihűlt tetem vállát, és maga felé fordította a férfit.

Tényleg MacGil volt az, egykori felséges ura, tágra nyílt szemmel, holtan.

Thor felnézett, és látta, hogy egyszeriben mellettük termett a király egyik szolgálja. A férfi egy nagy, ékkövekkel kirakott kelyhet tartott a kezében, amelyet Thor felismert a lakomáról. A színarany serleget rubinok és zafírok sorai borították. Miközben Thorra bámult, a szolga lassan

a király mellkasára öntötte a kehely tartalmát. A bor a fiú arcára fröccsent.

Thor rikoltást hallott, a hang irányába nézett, és a sólymát, Estophelest pillantotta meg: a király vállán üldögélt, lenyalogatta a bort az arcáról.

A másik oldaláról is hangot hallott, és odafordulva Argont látta meg. Az öreg fölője magasodott, szigorúan nézett le rá. Egyik kezében a csillogó koronát tartotta. A másikkban a botját.

Argon melléje lépett, és határozottan Thor fejére helyezte a koronát. A fiú érezte nagy súlyát, ugyanakkor a korona pontosan illett rá, a fém tökéletesen ölelte körül a fejét. Ámulva nézett föl Argonra.

– Most már te vagy a király – jelentette ki a varázsló.

Thor pislogott, s amikor kinyitotta a szemét, ott állt előtte az egész légió, minden Ezüstlovag: a több száz férfi és fiú mind a király hálósobájában szorongott, őt figyelve. Aztán egy emberként letérdeltek, és fejet hajtottak előtte, arcuk szinte a földhöz ért.

– Felséges királyunk! – zengték kórusban.

Thor felriadt. Zihálva ült fel, és körülnézett. A helyiség sötét és nyirkos volt, s a fiú rájött, hogy kőpadlón ül, háttal a falnak. Hunyorgott a sötétben, vasrácsokat látott a távolban, és mögöttük egy fáklya reszkető fényét. Aztán eszébe jutott, hol van: a kastély börtönében. Ahová a lakoma után hurcolták.

Emlékezett az ütésre, amit az egyik őr mért rá, és rádöb-bent, hogy nyilván elvesztette az eszméletét, de fogalma

sem volt, mennyi időre. Kihúzta magát, még erősebben zihált, próbálta elűzni a rémálmot, ami teljesen valóságosnak tűnt. Imádkozott, hogy ne bizonyuljon igaznak, hogy a király ne legyen halott. Eszébe vésődött a halott uralkodó képe. Vajon tényleg látomása volt? Vagy csak képzelte az egészet?

Valaki megrúgta a talpát, és ahogy felnézett, látta, hogy áll mellette valaki.

– Na, csak felébredtél végre – szólta az idegen hangja. – Már órák óta várok.

A félhomályban Thor egy kamasz fiú arcát vette ki, nagyjából vele egyidős lehetett. Vékony volt, alacsony, beesett és himlőhelyes arcú – ám zöld szemében kedvesség és intelligencia villant.

– Merek vagyok – mondta. – A cellatársad. Téged miért csuktak le?

Thor igyekezett összeszedni magát. Hátradőlt a falnak, a hajába túrt, és próbált gondolkozni, összefűzni az emlékfoszlányokat.

– Azt mondják, meg akartad ölni a királyt – folytatta Merek.

– Tényleg meg akarta, és darabokra is szaggatjuk, ha valaha kikerül a rácsok mögül – acsargott valaki.

Csörgés-zörgés kórusa tört ki, bádögbögrék csattogtak a vasrácsokon, és Thor felnézve azt látta, hogy az egész folyosót cellák töltik meg, groteszk külsejű foglyok dugják ki a fejüket a rácsok közül, s a pislákoló fáklyafényben mind rávicsorognak. Legtöbbjük borotvátalan és foghíjas volt,

néhányan úgy festettek, mintha évek óta idelent senyvedtek volna. Borzalmas látvány volt, és Thor ráerőltette magát, hogy fordítsa el tőlük a fejét. Tényleg idelent kötött ki? Csak nem itt ragad örökre ezekkel az alakokkal?

– Ne foglalkozz velük! – nyugtatta Merek. – Ebben a cellában nincs más, csak te meg én. Nem juthatnak be. Engem pedig cseppet nem zavar, ha megmérgezted a királyt. Szívem szerint én is megmérgezném.

– Nem mérgeztem meg a királyt! – tiltakozott Thor felháborodottan. – Nem mérgeztem én meg senkit. Megmenteni próbáltam a királyt. Csak annyit tettem, hogy kiborítottam a kelyhét.

– És hogy jöttél rá, hogy a kehelyben méreg van? – süvöltötte egy hallgatózó rabtársuk a folyosó egyik cellájából. – Talán varázslattal?

A folyosó egész hosszában visszhangzott a gúnyos röhögés.

– Biztos médium! – kiáltotta valaki csúfolódva.

A többiek nevettek.

– Nem, csak ráhibázott! – bömbölte valaki, a többség nagy örömére.

Thor mogorva képet vágott, dühítette a vádaskodás, legszívesebben minden rágalmat megcáfolt volna. De tudta, hogy csak az idejét vesztegetné. Egyébként sem szorult rá, hogy az ártatlanságát bizonygassa ezeknek a bűnözőknek.

Merek figyelmesen nézte, arckifejezése nem volt olyan kétkedő, mint a többieké. Úgy festett, mintha rágódna valamin.

– Hiszek neked – szólt végül halkán.

– Tényleg? – kérdezte Thor.

Merek vállat vont.

– Végül is, ha meg akarnád mérgezni a királyt, miért lennél olyan ostoba, hogy figyelmezteted?

Merek megfordult, arrébb lépett, visszatért a cella másik felébe, háttal a falnak dőlt, majd leült Thorral szemben.

Thor nagyon kíváncsi lett.

– Na és *téged* miért csuktak le? – kérdezte.

– Tolvaj vagyok – felelte Merek, némileg büszkén.

Thor meghökkent; még sosem volt egy tolvaj, egy *igazi* tolvaj társaságában. Neki magának soha életében nem jutott eszébe ellopni valamit, így újra és újra megdöbbengette a felismerés, hogy egyesek ilyesmire vetemednek.

– Miért lopsz? – faggatta a fiút.

Merek vállat vont.

– A családomnak nincs élelme. Muszáj enniük. Iskolázatlan vagyok, nem tanultam semmilyen mesterséget. Csak a lopáshoz értek. De nem szoktam értékes holmit meglovasítani. Leginkább csak élelmet. Bármit, hogy etetni tudjam a családomat. Éveken át megúsztam. Aztán elkaptak. Igazából most már harmadszorra füleltek le. A harmadszori kihágás a legrosszabb.

– Miért? – kérdezte Thor.

Merek hallgatott, majd lassan megcsóválta a fejét. Thor látta, hogy könny szökik a szemébe.

– A király törvénye szigorú. Nincs kivétel. A harmadik kihágásnál lecsapják a kezéd.

Thor elszörnyedt. Lepillantott Merek kezére: még mindkettő megvolt neki.

– Még nem jöttek értem – magyarázta Merek. – De hamarosan fognak.

Thor rémesen érezte magát. Merek elfordította a fejét, mintha szégyenkezett volna, és a másik fiú is így tett, gondolni sem akart a hallottakra.

Thor a tenyerébe temette az arcát. Hasogatott a feje, de igyekezett összeszedni a gondolatait. Az elmúlt néhány nap igencsak viharosra sikerült, rengeteg minden történt vele, rém gyorsan. Egyrészt sikerélménye volt, igaza lett: előre látta a jövőt, megjósolta MacGil megmérgezését, és meg is mentette az uralkodó életét. Talán a sorsot mégis meg lehet változtatni... talán a végzetet meg lehet másítani. Thort előntötte a büszkeség: megmentette a királyát.

Másrészt viszont itt kötött ki, a börtönben, képtelenül arra, hogy tisztázza magát a vád alól. Odalett minden reménye és álma, esélye sem maradt, hogy beálljon a légióba. Szerencsésnek mondhatja majd magát, ha nem kell idelent töltenie élete hátralévő részét. Elkésérítette a gondolat, hogy MacGil, aki apaként fogadta őt szívébe, az egyetlen, akit Thor valóban az atyjának érzett, most orgyilkosnak véli. Kínozta a tudat, miszerint Reece, a legjobb barátja talán elhiszi, hogy megpróbálta megölni az édesapját. Még ennél is rosszabb volt elképzelnie, mit gondolhat Gwendolyn. Eszébe jutott legutóbbi találkozásuk – mikor kiderült, hogy a lány azt hiszi, Thor gyakran mulatja az időt bordélyházakban –, és úgy érezte,

mindent elvettek tőle, ami jó volt az életében. Nem értette, miért történik vele mindez. Elvégre ő mindig is csak jót szeretett volna cselekedni.

Fogalma sem volt, mi lesz vele; nem is érdekelte. Nem akart mást, csak tisztázni az ártatlanságát, hogy az emberek tudják, esze ágában sem volt bántani a királyt; hogy valódi varázsereje van, hogy tényleg látja a jövőt. Fogalma sem volt, mi lesz vele, de azt az egyet tudta: ki kell jutnia innen. Valahogy.

Mielőtt befejezhette volna ezt a gondolatmenetet, hallotta, hogy jön valaki, súlyos léptekkel dübörög feléjük a folyosó kőpadlóján; kulcscsörgés ütötte meg Thor fülét, majd pillanatokkal később megjelent a tagbaszakadt börtönőr, aki lerángatta ide a fiút, aztán kiütötte. A férfi láttán Thornak megfájdult az arca, most először érezte meg sérülését, és a rosszullét környékezte az undortól.

– Nocsak, itt a kisfiú, aki megpróbálta megölni a királyt – az őr fenyegető képet vágott, miközben elfordította a vaskulcsot a zárban. Több hangos kattánás után megragadta a rácsokat, és kinyitotta a cella ajtaját. Fél kézzel bilincset szorongatott, az övéről egy kis fejsze lógott. – Majd megkapod te is a magadét – vigyorgott gúnyosan Thorra, majd Merekhez fordult –, de most rajtad a sor, te kis tolvaj. Harmadik vétség – mondta gonosz mosollyal –, nincs kivétel.

A fiúra vetette magát, durván megragadta, a háta mögé rántotta az egyik karját, és rákattintotta a bilincset, amelynek másik végét a falból kiálló egyik karikára csatolta.

Merek üvöltött, vadul rángatta a bilincset, próbált elszabadulni, de hasztalan küszködött. Az őr mögéje lépett, átnyalabolta, hogy lefogja, majd megragadta szabad karját, és egy kiszögellésre szorította.

– Végre megtanulod, mi jár egy tolvajnak! – vicsorgott.

Kirántotta a fejszét az övéből, és a feje fölé emelte, tátott szájjal acsargott, kilátszottak ronda fogai.

– NE! – kiáltotta Merek.

Thor rémülten ült, dermedten bámulta, ahogy az őr lesújtott a fejszével, egyenesen Merek csuklója felé. Rádöbbsent, hogy a szegény fiú kezét másodperceken belül lefognak vágni, vagyis egy életre megnyomorodik, csak mert némi ételmet lopott, hogy etesse a családját. Nem bírta elviselni ezt az igazságtalanságot, tudta, hogy nem engedheti. Ez így egyszerűen nem igazságos.

Érezte, hogy egész teste felhevül, fellángolt benne valami, a talpától egészen a tenyeréig áradt. Érezte, hogy lelassul az idő, érezte, hogy gyorsabban mozog, mint az őr, érezte minden másodperc minden töredékét, miközben a fejsze mintha megdermedt volna a levegőben. Thor megérezte a tenyerében az izzó energiagömböt, és az őrre hajította.

Elámulva figyelte, ahogy a sárga gömb kirepül a tenyeréből, áthatítja a levegőt, fénycsóvája bevilágítja a sötét cellát – és egyenesen a porkoláb képébe csapódik. Fejbe vágta a férfit, aki abban a pillanatban elejtette a fejszét, átvetődött a cellán, a falnak vágódott, és összeesett. Thor az utolsó pillanatban mentette meg a tolvajt, mielőtt a fejsze foka lesújtott volna a csuklójára.

Merek tágra nyílt szemmel bámulta a fiút.

A porkoláb megcsóválta a fejét, és kezdett feltápaszkodni, hogy elkapja Thort. A fiú azonban érezte, hogy csak úgy lángol benne az erő, így amint a börtönőr talpra állt és feléje fordult, Thor nekiiramodott, felugrott, és mellkason rúgta. Még soha nem tapasztalt erő öntötte el, csont ropogását hallotta, ahogy rúgása ismét a levegőbe lökte a férfit, aki a tulsó falhoz csapódott, és a padlóra rogyott, ezúttal tényleg ájultan.

Merek csak állt ott, döbbenten, ám Thor pontosan tudta, mit kell tennie. Megragadta a fejszét, a fiúhoz sietett, a kiszögelléshez nyomta a bilincset, és lesújtott a fegyverrel. Szikrák röppentek a levegőbe, ahogy a lánc elhasadt. Merek összerezsent, majd felemelte a fejét, látta, hogy a lánc a lábához hullik, és rádöbbent, hogy szabad.

Tátott szájjal bámulta Thort.

– Fogalmam sincs, hogy háláljam ezt meg – szólta. – Nem tudom, hogy csináltad, bármi is volt ez, bárki is vagy te... *bármi* is vagy... de megmentetted az életem. Az adósod vagyok. És én az ilyesmit nagyon komolyan veszem.

– Nem tartozol nekem semmivel – felelte Thor.

– Dehogyanisnem – vágta rá Merek, majd kinyújtotta a kezét, és megragadta a fiú alkarját. – Most már a fivérem vagy. És le fogom róni a tartozásom. Egy szép napon valahogy még meghálálom ezt neked.

Azzal sarkon fordult, a nyitott cellaajtó felé sietett, aztán végigrohant a folyosón, miközben a többi fogoly egyre csak kiáltozott.

Thor az ájult porkolábra majd a cella nyitott ajtajára pillantott, és tudta, hogy neki is cselekednie kell. A foglyok egyre hangosabban kiabáltak.

A fiú kilépett zárkából, körülnézett, és úgy döntött, hogy az ellenkező irányba szalad, mint Merek. Úgy legálább nem kaphatják el őket egyszerre.